

LÁ THƯ MỤC VỤ

*Đừng tuyệt vọng, tôi ơi đừng tuyệt vọng
Nắng vàng phai như một nỗi đời riêng
Đừng tuyệt vọng, em ơi đừng tuyệt vọng
Em hồn nhiên rồi em sẽ bình minh.* (Trịnh Công Sơn)

Nhạc Sĩ Trịnh Công Sơn tự ‘động viên’ mình cũng như người khác với những lời như trên trong một bài hát viết lúc Việt Nam đang trong tình trạng “gần như niềm tuyệt vọng”.

Trong Lá Thư Mục Vụ hai tuần trước tôi đã kể chuyện cơ duyên đưa đến để bài hát ‘Khóc Con’ ra đời. Tuần vừa qua tôi nhận được cú điện thoại vào buổi sáng sớm của bà vợ của tác giả bài thơ “Khóc Con” mà tôi phổ nhạc. Bà ấy cảm ơn tôi đã phổ nhạc bài thơ của chồng bà và kể cho tôi nghe tâm trạng của bà ba mươi hai năm trước lúc chồng ở tù, con gái bị chết đuối, và hai đứa con trai đi chung với chị không biết sống chết ra sao. Bà bảo với tôi rằng lúc đó không hiểu sao bà không điên vì hầu như bà bị rơi vào tình trạng khủng hoảng vì tuyệt vọng. Mặc dù đã hơn ba thập niên, khi nói chuyện với tôi bà vẫn còn nghẹn ngào vì nỗi đau mất con hầu như vẫn còn nguyên vẹn. Bà nói “*nếu cháu còn sống năm nay nó tròn 50 tuổi. Cháu rất ngoan, thông minh, học giỏi. Bao nhiêu hy vọng tương lai của cháu đặt vào chuyến đi đó kể như tan tành theo cái chết của cháu*”.

Hai người chị của ông Lazarô trong Phúc Âm tuần này cũng ở trong nỗi tuyệt vọng như vậy trước cái chết của em mình. Truyền thống của người Do thái tin rằng linh hồn người chết chỉ ở lại trong thân xác ba ngày, sau đó thì hồn sẽ lìa xác không bao giờ có thể trở lại nữa vì khi đó thân xác đã bắt đầu thối rữa. Nên khi Chúa Giêsu bảo mở tảng đá đặt mồ ra thì bà Martha thưa rằng: “*Thưa Thầy đã nặng mùi rồi vì đã bốn ngày*”. Câu bà nói diễn tả suy nghĩ chung của mọi người có mặt ở đó rằng bây giờ thì đã tuyệt vọng vì làm sao mà sống lại được nữa chứ! Ở đây chúng ta thấy lý do tại sao Chúa Giêsu đến trễ. Ngài có tình đến trễ vì Ngài muốn cho mọi người thấy rằng hoàn cảnh bây giờ đối với con người là vô vọng trước khi Ngài ra tay. Ông G.K Cheston đã nói “*Đức cậy có nghĩa là vẫn hy vọng ngay cả khi mọi sự hầu như tuyệt vọng, nếu không thì nó không còn phải là nhân đức nữa*” (Hope means hoping when things are hopeless or it is no virtue at all).

Phép lạ Chúa Giêsu làm cho Lazarô sống lại thách đố chúng ta đừng bao giờ bỏ cuộc, ngay cả trong hoàn cảnh không còn có thể hy vọng nữa. Không bao giờ quá trễ để Chúa làm cho ta sống lại, nhưng chúng ta cần phải cộng tác với ơn Chúa. Sự cộng tác này chính là niềm tin của chúng ta nơi Chúa.

Bà mẹ hơn ba thập niên trước cũng trong hoàn cảnh hầu như tuyệt vọng, nhưng sở dĩ bà không phát điên là vì bà còn có niềm tin. Bà tin rằng con bà đã về với Chúa và luôn ở bên cạnh để phù hộ cho bà. Chính niềm tin này đã giúp bà vượt qua những nỗi đau xé ruột gan khi con chết, chồng ở tù, và hai đứa con khác đi vượt biên mà chưa biết sống chết ra sao. Đức tin cho bà niềm hy vọng, và niềm hy vọng giúp bà vượt qua giai đoạn thử thách lớn nhất của đời mình.

Tin vào lời của Chúa Giêsu “*Ai tin Ta dầu có chết cũng sẽ sống*” cho chúng ta niềm hy vọng. Bên cạnh đó ghi nhận của Phúc Âm tuần này về việc Chúa Giêsu thổn thức, xúc động và khóc... còn cho chúng ta niềm an ủi lớn lao vì chúng ta biết rằng chúng ta có một người luôn chia sẻ những mất mát đau thương của chúng ta.

Thật vậy, Chúa Giêsu khóc vì Ngài cảm được niềm đau và nỗi khổ của chúng ta. Ngài có một trái tim mở ra cho những giọt lệ và sự tổn thương của những người chung quanh. Trái tim đó cùng đập một nhịp với chúng ta. Trái tim đó cùng kêu “*úi da*” khi chúng ta kêu “*úi da*”. Trái tim đó có thể khóc thương cho chúng ta ngay cả khi chúng ta không thể khóc cho chính mình. Ngài khóc cho chúng ta và khóc với chúng ta. Ngài vẫn đang khóc với chúng ta khi chúng ta bị tổn thương, và vẫn đang khóc cho chúng ta khi chúng ta không thấy hay không chấp nhận quà tặng mà Thiên Chúa trao cho chúng ta.

Đừng bao giờ tuyệt vọng vì Chúa Giêsu đang bước đi giữa chúng ta. Ngài sống giữa chúng ta vì Ngài yêu thương chúng ta, yêu thương đến nỗi đã chết trên thập giá để ban cho chúng ta sự sống đời đời. Đừng để Ngài rơi lệ khi nhìn chúng ta chết trong tuyệt vọng khi đánh mất niềm tin nơi Ngài.